ANUNȚURI

• Săptămâna trecută s-a născut prunca **Elena**, al treilea copil al pr. Florin-David și al preotesei Daniela de la Crocna. Sfânta Împărăteasă Elena să-i fie mereu întărire!

• **Invitație**: duminică, 22 mai 2022, ora 18.30, la Sala Clio a Complexului Muzeal Arad va avea loc vernisarea expoziției: *Bicentenar – 200 de ani de învățământ teologic ortodox arădean în imagini*. Manifestarea aduce în fața publicului fotografii de epocă, documente, manuscrise, lucrări de specialitate ale profesorilor Institutului și Academiei Teologice, reviste și alte obiecte.

Biserica Sf. Gheorghe - Muntenegru

ȘTIRI

• Sâmbătă a fost proclamată **canonizarea Sfintei Cuvioase Teofana Basarab**, prima monahie din istorie cunoscută ca fiind de origine română. Cuvioasa Teofana s-a născut în familia primului domnitor al Țării Românești, Basarab I (1310- 1352). A fost țarină a Bulgariei și, când circumstanțele i-au devenit vitrege, s-a retras discret și a îmbrățișat monahismul. (*sursa: basilica.ro)*

• Într-un articol al unui reporter trimis de Organizația Patrimoniului Mondial se arată **starea de decădere pronunțată a Bisericii Sf. Sofia** din Istanbul, după ce aceasta a fost transformată în moschee acum 2 ani. În timpul perioadei de Bairam, peste 100.000 de pelerini musulmani au intrat într-o zi în catedrală, unii rămânând peste noapte, cu bagaje și cărucioare. Dacă nu se vor impune reguli mai stricte și nu se va începe lucrarea de refacere, construcția se va distruge în viitorul nu foarte îndepărtat. (*sursa: orthodoxtimes.com)*

• La începutul acestei săptămâni, Sfântul Sinod al Bisericii Sârbe a anunțat **restaurarea comuniunii euharistice** cu Biserica Ortodoxă din Republica Macedoniei de Nord după 55 de ani. Întâistătătorii celor două biserici au slujit împreună joi, în catedrala din Belgrad. (*sursa: basilica.ro)*

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Părintele Ilie Șugaev -

O DATĂ PENTRU TOATĂ VIAȚA.
Convorbiri cu tinerii despre căsătorie, familie și copii

Aceste convorbiri au apărut ca un strigăt de disperare la vederea a tot ceea ce se întâmplă în familia din zilele noastre. De unde capătă tinerii cunoștințe despre familie și căsnicie? Privindu-i pe proprii părinți, gata întotdeauna de scandal, de pe micile ecrane și din filme. Ei pot numai să viseze la faptul că o căsnicie poate fi eternă, că iubirea adevărată și fidelitatea se pot întâlni și astăzi, întrucât nu văd întâmplându-se aceste lucruri în realitatea în care trăiesc.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 17 (LXXXV) 22 mai 2022

MaxiMina
Foaie ortodoxă pentru suflet

> ***„Omul crede că se bucură de aparența celor materiale, în afara lui Dumnezeu, dar se bucură de o fantasmă, de ceva ce nu există în realitate.***

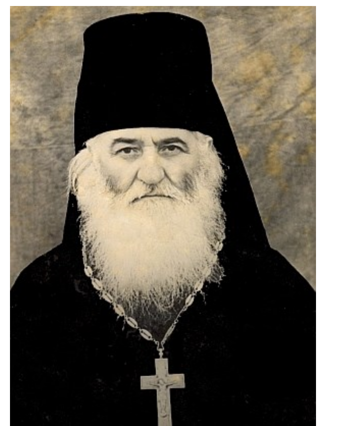
PERVERTIREA DORINȚEI și urmările ei

Vorbind despre dorința pervertită a omului căzut, Sf. Vasile cel Mare spunea că *„Pofta este o boală a sufletului”*. Mutându-și dorința de la Dumnezeu, Care era țelul ei firesc, propriu, normal, spre sine însuși și spre cele sensibile, și aflându-și în ele desfătarea, în afara lui Dumnezeu, omul a folosit această dorință în chip necuvenit și lipsit de rațiune. Iar Rațiunea este Logosul, adică Hristos. Altfel spus, **îndepărtându-și dorința de Hristos, omul aiurează, purtându-se ca un smintit**. De aceea Sf. Maxim vorbește despre nebunia minții care mișcă dorința spre lucruri.

Dorința rătăcită a omului îl face **să trăiască într-o lume pe dos**, în care valorile sunt răsturnate, iar lucrurile și-au pierdut ordinea și adevăratele proporții. Sf. Maxim constată că omul ajunge să priveas-

Sf. Macarie de la Saharna

(26 mai)

Unul dintre marii duhovnici contemporani din Basarabia, a dus o viață de evlavie adâncă și smerenie. Îi îmbrăca cu multă dragoste pe toți cei care treceau pragul mănăstirii Saharna, unde s-a nevoit până când comuniștii au închis-o, transformând-o în spital de psihiatrie. Sf. Macarie zicea tuturor: *„Puteți veni oricând, când sunteți liberi și doriți să-mi mărturisiți ceva.”* Lăsat fără obște, el s-a retras într-un bordei de pământ unde a viețuit câțiva ani, iar mai apoi în satul natal. Azi, Saharna a renăscut și moaștele sale au fost puse la loc de mare cinste, fiind cercetate alături de izvorul tămăduitor.

că cu teamă cele vrednice de dorit și să le respingă, îngrijindu-se de cele nevrednice. Astfel, el ajunge să trăiască într-un mod cu totul delirant.

Pierzând înțelegerea adevăratului Dumnezeu, omul a ajuns, prin reorientarea dorinței sale și prin descoperirea de noi desfătări, **să absolutizeze dorințele și plăcerile**, pe care le-a așezat în locul lui Dumnezeu.

În relațiile sale cu ceilalți oameni și cu făpturile, omul nu-L mai are în vedere pe Dumnezeu, ci **propria lui plăcere, care ajunge să-i devină normă**. El nu mai privește pe semenul său și toată făptura în funcție de rostul pentru care au fost făcute, ci le consideră importante și valoroase numai în măsura în care îi împlinesc poftele și dorințele. Pierzându-și valoarea spirituală, semenul său devine un simplu obiect al plăcerii pentru om, relațiile dintre oameni fiind cu totul strâmbate.

Dorința lui pervertită îl mână pe om într-o direcție greșită, el ajungând să caute binele în mod greșit. Iubindu-L pe Dumnezeu, omul iubea adevăratul Bine și toate le judeca în funcție de El, dorind numai Binele. Prin păcat, omul părăsește pe Dumnezeu, adică Binele desăvârșit, și experimentează răul, ajungând să-l confunde cu binele. **Ceea ce îi place ajunge să fie ceea ce este bine**. Și invers, ceea ce îi produce neplăcere va fi numit rău.

Așa a ajuns omul să divinizeze cele mai rușinoase patimi, la care nu ar trebui nici măcar să se gândească. Iar prin dorințele sale contrare firii cu care a fost înzestrat de Dumnezeu, omul ajunge să se autodistrugă. Focul plăcerilor trupești îi înveninează sufletul, îi slăbește voința și o face neputincioasă.

Efectele schimbării sensului dorinței firești o resimte în primul rând mintea. Restrângerea realității la cele vizibile și plăcute, adică deformarea ei, îl aruncă pe om într-o stare de delir. Omul crede că se bucură de aparența celor materiale, în afara lui Dumnezeu, dar se bucură de o fantasmă, de ceva ce nu există în realitate.

Pervertirea voinței aduce cu ea **dezordinea facultăților omenești**, divizarea lor. Adam cel dinainte de cădere nu-L dorea decât pe Dumnezeu ca unică țintă a sa, tinzând doar spre El. Abătându-se de la Dumnezeu, dorința omului își pierde unitatea, ajungând să se răspândească în multiplele forme sub care vede lumea mintea decăzută a omului. Dorințele unei astfel de minți sunt eterogene, deci de multe ori contradictorii, iar risipirea în multitudinea lor duce la pierderea bucuriei adevărate și statornice. Mintea se răspândește în atâtea direcții, spre ceea ce place simțurilor. Prinsă în vârtejul perpetuu al poftelor, mintea își pierde pacea și stabilitatea în care era când căuta doar cele firesc ale ei – contemplarea celor dumnezeiești.

Omul înrobit de plăceri se alienează în întregime, dar va avea de suferit și mărginirile impuse de trup și suferințele legate de el. Omul vede că desfătarea se spulberă numaidecât și plăcerii îi urmează numaidecât durerea. Iar de aici se naște **suferința** sufletului, urmată de **întristare**, căci lucrul dorit și pierdut nu este pe măsura puterii de dorire cu care a fost omul înzestrat de Dumnezeu. El nu încetează să înseteze după absolut, dar nesăturându-se cu cele materiale, cade în tristețe și simte un gol dureros în suflet.

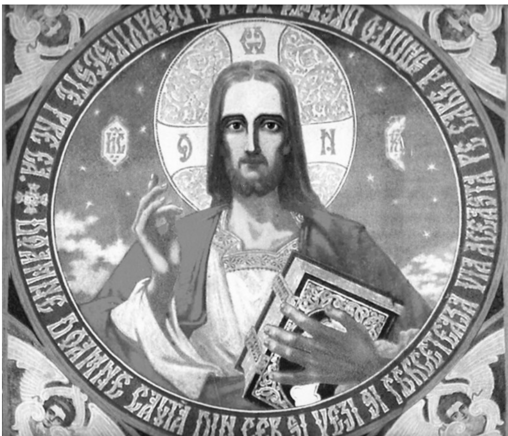
Omul căzut trăiește într-o permanentă stare de frustrare și de insatisfacție. Chiar dacă o clipă se bucură de o plăcere sau alta, apoi cade într-o și mai mare tristețe, văzându-și propria neîmplinire. Iar pentru a evita durerea acestei stări, omul aleargă după noi și noi plăceri, încercând să refacă absolutul după care tânjește și crezând că va afla infinitul în abisul în care se scufundă tot mai mult.

„Așa sunt toate cele trupești: n-au apucat să vină, că și zboară. Trec mai repede ca apa râurilor și lasă pustii și goi pe cei îndrăgostiți de ele" (Sf. Ioan Gură de Aur).

Jean-Claude Larchet

Să nu iubesc nimic

Traian Dorz

Să nu iubesc nimic, Iisus,
cum Te iubesc pe Tine,
spre nimeni să nu mai fiu dus
așa cum sunt spre Tine.

Nimic să n-am, nimic să n-am,
nici casă, nici avut, nici neam,
nici fiu, nici soț, - nimic să n-am,
Iisus, așa ca Tine.

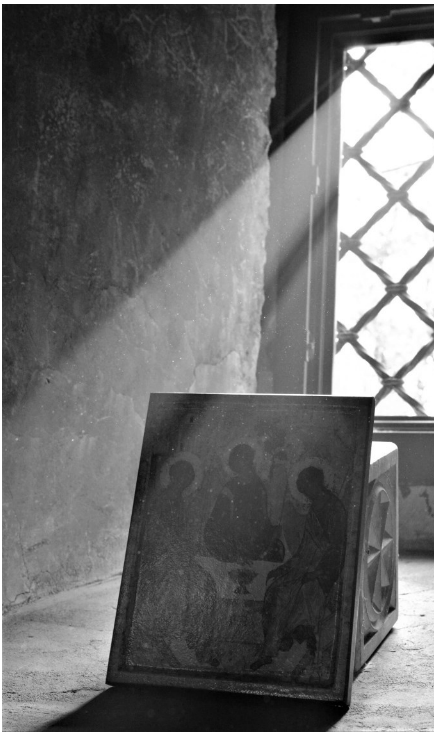
Să nu-mi pun dragostea-n nimic
așa precum în Tine,
să nu mai cînt, să nu mai zic
de nimeni ca de Tine.

Să n-am nimic din ce-aș avea
așa de drag ca Tine,
să-mi pot uita de viața mea,
dar nu, Iisus, de Tine.

Să nu regret nimic din tot
ce-aș pierde pentru Tine,
oricând, orice, oricât să pot,
Iisuse, pentru Tine.

Că nimeni, nicăieri, nicicând
nu m-a iubit cât Tine,
trăiesc cântând și mor cântând,
Iisus, numai cu Tine.

Rostul poeziei

De ce este folositoare poezia pentru credință? Pentru că pe Dumnezeu nu-L poți defini rațional. Dumnezeu este mai presus de îngustările definițiilor raționale. Sf. Maxim Mărturisitorul spune în „Ambigua" că noi mergem cu cuvântul explicativ până într-un anumit loc, de unde nu mai putem înainta. De aici trăim pe Dumnezeu ca mare taină.

Aceasta înseamnă că **vorbele noastre obișnuite nu mai au putință**. Atunci, sau tăcem - există și o vorbire a tăcerii -, sau ne silim să găsim cuvinte mai presus de simple definiții raționale.

Toată creația este a lui Dumnezeu și El a pus ceva din Sine în toate. Putem spune că Dumnezeu este munte înalt, pentru că în munte este o înălțime pe care tot Dumnezeu a pus-o.

Să nu rămânem la formele banale de a-L exprima pe Dumnezeu! Toată poezia imnelor noastre e o poezie plină de conținut. Câtă poezie este în Psalmi! Dar totuși e o poezie care-L mărturisește pe Dumnezeu ca Persoană. Trebuie să mărturisim pe Dumnezeu ca Treime a iubirii, inclusiv prin poezie. Trebuie să mărturisim dragostea lui Dumnezeu față de noi prin Iisus Hristos și jertfa Lui, deși sunt greu de exprimat.

Dar nu putem să le exprimăm prin niște cuvinte sărace, căci aceste adevăruri sunt extraordinar de înalte. **Trebuie să depășim simplele definiții uscate și să găsim cuvinte pline de entuziasm, pline de căldură**. Iar dacă reușești să treci de această mărginire, devii profund, îți descoperi niște adâncimi. Aceasta este poezia! Dar nu poți deveni profund în literatură și filosofie, dacă nu devii întâi creștin.

Pr. Dumitru Stăniloae

iubirea răsărind

Daniel Turcea

iubirea răsărind începuse

s-o vadă în inimă, stânca

cea necuvântătoare, se sfarmă și

ca-n pustie odinioară apa a

izbucnit, vie, inundând

răul din mine

bucură-te, va veni

în sfârșit

clipa, ca o ușă

larg deschisă în

lumină

cine se poate apropia

de tine, cel

cu adevărat

înger

ajută-mi

să te văd

Biserica mărturisitoare

Cele trei monahii din lagărul Vorkuta

Era în luna noiembrie a anului 1950, când trei călugărițe au ajuns în lagărul de concentrare cu sentința pentru muncă silnică. Miile de femei deținute de la Vorkuta nu munceau în mine, ci făceau alte munci grele, iar călugărițele au fost trimise într-un pluton unde se făceau cărămizi pentru muncile de construcție din întreaga zonă arctică și din Rusia. Când călugărițele au fost duse pentru prima dată la fabrica de cărămizi, i-au spus șefului că ele priveau orice muncă făcută pentru regimul comunist ca și când ar fi fost pentru diavol și, de vreme ce ele erau slujitoarele lui Dumnezeu și nu ale lui satan, ele nu își propuneau să se plece ordinelor șefului lor, în ciuda oricăror amenințări ale acestuia.

Dezbrăcate de veșmintele religioase, aveau drept armură credința. Ele erau gata să înfrunte orice pentru a-și ține făgăduința și chiar au înfruntat pedeapsa, o dovadă vie de mare curaj. Li s-au dat rații de pedeapsă, constând în pâine neagră și supă râncedă, zi de zi. Dar în fiecare dimineață când li se poruncea să meargă la fabrica de cărămizi, în gropile cu pământ, sau la oricare altă muncă, ele refuzau. Acest refuz însemna, desigur, că trebuia să treacă prin chinuri și mai mari.

Mâniați de încăpățânarea lor și temându-se de efectul asupra celorlalți muncitori sclavi, comandantul a poruncit să fie puse în cămașă de forță. Mâinile le-au fost legate la spate și apoi funia cu care le-au fost legate încheieturile mâinilor a fost trecută în jurul gleznelor și dusă în sus strâns. În acest fel, picioarele le-au fost trase în spate, la fel și umerii, într-o poziție de durere groaznică. Însă niciun țipăt de protest nu le-a scăpat. Când comandantul a poruncit să se arunce apă peste ele, astfel încât materialul de bumbac al cămășilor de forță să se strângă, se aștepta ca ele să țipe din cauza acestei presiuni asupra trupurilor torturate, dar tot ceea ce s-a întâmplat a fost că ele au gemut încet și au căzut în stare de inconștiență. Legăturile lor au fost atunci desfăcute și ele și-au revenit; după aceea au fost legate din nou și încă o dată binecuvântata ușurare a leșinului a venit peste ele. Ele au fost ținute în această stare mai bine de două ore, dar paznicii nu au îndrăznit să mai continue tortura, deoarece circulația sângelui fusese întreruptă și femeile erau la un pas de moarte. Regimul comunist voia sclavi, nu schelete.

În cele din urmă, comandantul a hotărât să încerce altă tortură. Fie călugărițele aveau să muncească, fie va trebui să le omoare, încercând să le oblige. El a poruncit să fie din nou numite la munca de afară și, dacă ar continua să refuze, să fie duse pe un deal în vântul aspru al iernii arctice timpurii și să fie lăsate să stea acolo nemișcate toată ziua, privind celelalte femei care munceau. Când lumina pală a zilei arctice scurte răsărea, au fost văzute îngenunchind, iar paznicii care așteptau să le găsească înghețate, le-au găsit relaxate și calde.

Văzând aceasta, comandantul a ordonat să li se scoată mănușile și căciulile, astfel încât să fie expuse la deplina furie a vântului. Pe parcursul celor opt ore de muncă ale zilei, ele îngenuncheau pe vârful dealului vântos în rugăciune. Celelalte femei care frământau pământul pentru cuptoarele de cărămizi sufereau intens din cauza frigului. Multe se plângeau că le înghețau picioarele, în ciuda faptului că purtau niște cizme care se presupunea a fi călduroase. Seara, când alți paznici au mers pe deal ca să le ia pe călugărițe și să le aducă înapoi la barăci, se așteptau să le găsească degerături la urechi, la mâini și la picioare. Dar nu aveau nimic!

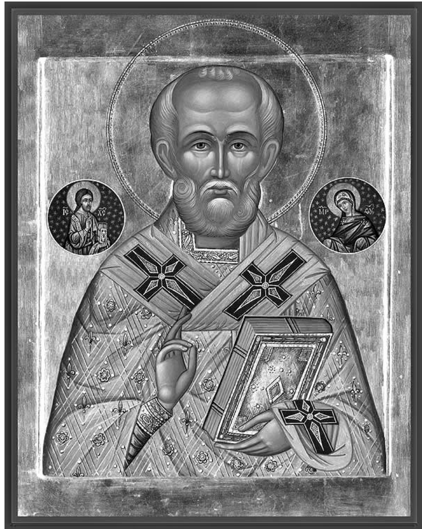
Din nou în ziua următoare au îngenunchiat timp de opt ore în vânt, nepurtând nici căciuli, nici mănuși, la temperaturi cu mult sub zero grade. Nici atunci nu au suferit nicio degerătură serioasă și erau hotărâte în refuzul lor de a lucra.

Când au fost duse afară a treia zi, le-au luat și fularele. În acest timp, vestea despre ceea ce se întâmpla se răspândise în toate lagărele de concentrare din regiunea Vorkuta. Când, la sfârșitul celei de a treia zi, o zi cu mult mai rece decât cele pe care le trăisem în acea iarnă, călugărițele cu capul gol au fost aduse în continuare fără cea mai mică urmă de degerătură, toată lumea murmura că într-adevăr Dumnezeu făcuse o minune. Nu mai era alt subiect de conversație în toată Vorkuta.

În ziua a patra, chiar și paznicii erau înfricoșați de puterea nepământească pe care păreau să o aibă aceste femei și au refuzat categoric să le atingă sau să mai aibă de-a face cu ele. Comandantului însuși îi era frică să le ordone să meargă pe deal. Și astfel, nu au mai fost deranjate în rugăciunile lor și au fost scoase de la rațiile de pedeapsă.

Patru ani mai târziu, acele călugărițe încă mai erau la tabăra fabricii de cărămizi și nici una din ele nu făcuse nicio zi de muncă productivă pentru regimul comunist. Erau păzite cu teamă și respect. Paznicii aveau indicații să nu se atingă de ele sau să le deranjeze. Își manifestau religiozitatea în felul lor propriu și păreau în pace și mulțumite. Deși deținute, ele erau duhovnicește libere. Cei mai înrăiți comuniști ruși nu au pregetat să menționeze minunea călugărițelor.

Mijlocitori la Cer

SFINȚII – grabnic ajutători în problemele de zi cu zi

Redăm mai jos, spre întărirea și folosul tuturor, două minuni din vremurile noastre, săvârșite de sfinți dragi.

***

S-a întâmplat demult, în 1970. Am primit salariul și în drum spre casă am pierdut portmoneul cu bani. Acasă, când am descoperit pierderea, m-am necăjit atât de tare, încât am căzut în genunchi în fața icoanei **Sfântului Nicolae** și, cu lacrimi în ochi, l-am rugat să facă o minune. A doua zi, le-am povestit colegilor de serviciu cele întâmplate.

În timpul pauzei, o colegă s-a dus la piață. A intrat în vorbă cu o femeie care vindea semințe și, în treacăt, a pomenit despre necazul meu. Cât de mare i-a fost mirarea când femeia i-a spus: *„Ieri eu am găsit un portmoneu exact cu această sumă de bani. Să vină colega ta la mine și să și-l ia!”*.

La ora fixată m-am dus la piață. Femeia mi-a dat portmoneul. Dorind să-i mulțumesc, i-am oferit o parte din bani. Ea însă a refuzat: *„Nu pot să fac așa ceva, pentru că nu este creștinește”*. Auzind aceste cuvinte, i-am povestit despre rugăciunea mea și am rugat-o să ia bani cel puțin pentru o lumânare, ca s-o aprindă la icoana Sfântului Nicolae făcătorul de minuni.

***

Părintele Nectarie, un preot grec, fusese trimis să facă ascultare la Sfântul Mormânt din Ierusalim. Ascultarea lui consta în organizarea orarului de desfășurare a slujbelor pentru diferitele comunități ortodoxe. Exista și un timp rezervat călugărițelor ruse, în care acestea veneau să cânte și să citească acatiste.

Într-una din zile, părintelui Nectarie i se păru că timpul alocat călugărițelor ruse era prea lung, astfel încât hotărî să reducă acest timp la jumătate. Încercarea călugărițelor de a contesta această decizie nu a avut nici un efect, ele trebuind să se conformeze.

Chilia în care părintele Nectarie se odihnea noaptea era situată la etajul al doisprezecelea al clădirii de lângă biserică. Într-o noapte, s-a auzit o bătaie ușoară la ușa camerei sale. Părintele Nectarie era foarte surprins. Când a deschis ușa, în fața lui se înfățișă un bătrân cu părul grizonant, a cărui figură nu-i era familiară. Acesta îndreptă un deget mustrător spre părintele Nectarie și-i ceru să nu-i necăjească fiicele. Deși mustrarea era zisă în limba greacă, părintele nu putea pricepe înțelesul acestor cuvinte. Mustrarea mai fu repetată o dată, apoi bătrânul stareț dispăru în întunericul culoarului. Părintele Nectarie a făcut încă o dată un tur al bisericii, dar negăsind pe nimeni, se întoarse în chilia sa ca să se odihnească.

Dimineață, părintele era aproape sigur că avusese un vis. Dar când călugărițele ruse au venit la biserică și după ce și-au așezat micile lor icoane și au început să se roage, inima părintelui a tresărit. Pe una dintre icoane era zugrăvit chipul stareţului bătrân care i se arătase cu o noapte înainte. Încă o dată îi răsună în urechi aceeași voce, spunându-i să nu-i necăjească fiicele. În acel moment, părintele Nectarie a îngenunchiat în fața icoanei **Sfântului Serafim** și a sărutat-o cu evlavie, aflând de la călugărițe numele acestui Sfânt despre care înainte nu știa nimic. Apoi le-a redat călugărițelor timpul inițial de rugăciune în biserica Sfântului Mormânt.

La puțin timp după aceasta, în viața părintelui Nectarie s-a întâmplat un alt lucru neobișnuit. Un episcop rus bătrân a venit la biserica Sfântului Mormânt și s-a rugat îndelung, până târziu, astfel încât părintele Nectarie l-a poftit ulterior să se odihnească în chilia sa. I-a dat episcopului patul său, intenționând să se odihnească pe o canapea. Dar bătrânul nu a închis un ochi în noaptea aceea, rămânând așezat în fotoliu și rugându-se cu metania. Părintele Nectarie se simți stânjenit să doarmă, astfel încât rămase să privegheze toată noaptea cu metania sa.

La câteva zile, primi în dar de la acel episcop un pachet în care se afla o părticică din moaștele Sfântului Serafim de Sarov. Recunoștința părintelui Nectarie a fost nemăsurată. Câtă milă îi arătase Sfântul, cât de repede îi iertase greșeala și cum l-a binecuvântat în chip minunat!

I.G.

Lecţia istoriei

Dezlegarea prezentului
PRIN ÎNȚELEGEREA TRECUTULUI (6)

Preot Ștefan

Continuăm seria tâlcuirilor părintelui Ştefan referitor la oamenii vremurilor din urmă.

„Lipsiţi de dragoste, neînduplecaţi” – adică foarte încăpăţânaţi, foarte siguri pe ei şi pe propria lor putere. Părinţii de la Pateric spun că la urmă nu va mai fi cărare de la casă la casă. Aici nu se referă la cărarea fizică, deşi acum nu mai sunt cărări de iarbă, căci totul este de beton, până şi la cimitir. Morminte văruite suntem, căci nu mai avem deschidere faţă de omul de lângă noi. Nu mai avem nicio consideraţie, ori răbdare, ori îngăduinţă faţă de celălalt.

„Clevetitori”. De când e lumea nu a fost ceea ce există acum: ziare, emisiuni şi site-uri de cleveteală. Telenovelele de care se simt atrase femeile (dar şi o parte dintre bărbaţi) nu sunt decât o cleveteală universală. Dacă înainte se clevetea pe marginea şanţului, la ţară, acum, noi cei din cutiile de chibrituri de la oraşe, dăm drumul la televizor şi auzim clevetelile întregii lumi. Dacă în trecut, la sat, cleveteai ce cleveteai, dar apoi se terminau subiectele de cleveteală, azi cleveteala nu mai are limite. Iată ce a rezultat după formele de demonizare ale veacului trecut.

„Neînfrânaţi”. Oamenii de azi nu mai au nicio frână şi nicio regulă, pentru că doctrina de bază este bunul plac, plăcerea. Ei nu vor şi nu au nimic să-şi reproşeze. Iar dacă mai apare vocea conştiinţei, rezolvă repede problema, dând jos pe Dumnezeu, ca să nu-i mai deranjeze şi făcându-şi un dumnezeu epicurian, al plăcerilor. Nu se vor declara atei, ci vor zice: cine ştie în ce fel este Dumnezeu ?, ca să nu aibă mustrări de conştiinţă şi să-şi argumenteze păcatele. Iar această replică o vom găsi de la bărbaţi în toată firea ori bătrânele cărora le tremură bărbia când vorbesc, până la tinerei.

Oamenii de azi nu mai au nicio motivaţie să se înfrâneze, ba chiar găsesc toate motivele să rămână neînfrânaţi. Toate reclamele îndeamnă la această atitudine: nu trebuie să-ţi refuzi asta, meriţi cealaltă. Aceasta este ideologia lumii noastre, a consumismului.

„Cruzi”. Să recunoaştem că lumea de azi e crudă! Filmele de groază şi cele pline de cruzime sunt capul de afiş şi capătul doririlor oamenilor, indiferent de vârstă. Mulţi se uită la aceste filme, deşi spun: eu nu aş face niciodată aşa ceva! Le place să se uite la cruzime, distrugere, la tot ce înseamnă rău şi violenţă. După cum există fumat pasiv, aşa există şi cruzime pasivă – cea la care ne uităm. Dar atunci suntem deja pe drumul cruzimii adevărate.

„Neiubitori de bine”. Până acum se încerca găsirea unei motivaţii şi acoperirea în bine a răului pe care oamenii îl făceau. Ultimele încercări de acest fel au fost ale naziştilor şi comuniştilor. Ei au încercat să îmbrace grozăviile făcute cu o haină de bine: le-au făcut pentru rasa superioară ori pentru binele întregii omeniri. Ei recunoşteau binele şi încercau să-şi prezinte faptele drept bune. Astăzi, însă, cea mai mare parte a oamenilor care fac rău nu mai încearcă să se convingă nici măcar pe ei înşişi că este bine, adică nu iubesc deloc binele.

„Trădători”. E plină lumea de trădători: oameni care au trădat iubirea, aşteptările, bunătatea celorlalţi. Aşadar trăim din ce în ce mai mult într-o lume de „iude”.

„Necuviincioşi”. Dacă nu iubeşti binele nu ai cum să fii cuviincios. Buna cuviinţă este o manifestare a bunătăţii dinlăuntru. Dacă nu cauţi bunătatea, nu ai cum să fii cuviincios.

„Îngâmfaţi”. Majoritatea oamenilor de azi nu primesc să audă de la cei de lângă ei, de la colegii lor de lucru, orice cuvânt care ar semăna cu o critică. Azi se spune foarte greu adevărul, iar ca duhovnic trebuie să te porţi cu oamenii ca şi cu nişte ouă, până să-i faci să priceapă şi să primească nişte lucruri. Oamenii de azi sunt foarte slabi şi nu pot să primească ce le spune duhovnicul.

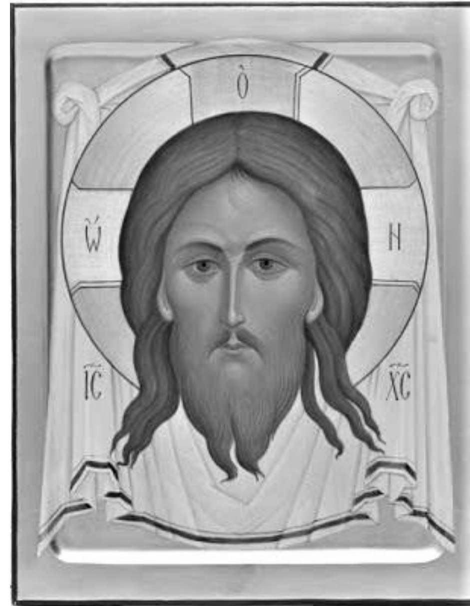
„Iubitori de desfătări”. Oare ce îi face pe oameni să-şi părăsească familiile, să divorţeze, să se recăsătorească, spunând: nu mai simt nimic pentru tine, merg să-mi găsesc fericirea în altă parte? „Iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu”. La balotajul acesta pierde Dumnezeu. Aceasta este lumea noastră! Totul se bazează pe trup, nu este nimic altceva.

Iar ipocrizia veacului acestuia stă în următorul cuvânt al Sf. Ap. Pavel: **„Având înfăţişarea adevăratei credinţe, dar tăgăduind puterea ei”**. Iar aici putem extrapola: nu doar credinţă, ci şi adevăr, normalitate. Totul este la nivelul vorbelor, al intenţiilor, al faţadei. Este un veac de faţadă, de la cel mai mic lucru pe care îl cumperi din magazin, pentru că ţi-a luat ochii ambalajul, dar conţinutul este de proastă calitate, până la iubire. Ambalajele tot mai mari şi

mai colorate sunt „icoane" ale omului contemporan. Căci omul se exprimă prin icoane, prin forme în care îşi arată interiorul. Iubirea de azi are înfăţişarea iubirii adevărate, dar este ipocrită; oamenii se îndrăgostesc de faţade materiale. **„dar tăgăduind puterea ei”...** Puterea unui lucru se află în interiorul lui. Or, azi interiorul este în putrefacţie.

Cuvinte de întărire

Ce să căutăm zi de zi?

David împăratul a căutat lucrul pe care pescarii cei simpli l-au primit fără să-l caute. David se afla în întuneric şi tânjea să vadă chipul cel luminos al Domnului, care se descoperise pescarilor celor simpli în deplina sa strălucire. David împăratul a trăit o vreme a aşteptării, dar ucenicii au trăit vremea împlinirii.

Faţa Domnului era strălucitoare şi înainte de Înviere, dar cu atât mai strălucitoare a fost ea după Înviere! Focul cel nestins al dumnezeirii s-a ascuns după icoana trupului Său şi a luminat prin acea icoană trupească. Ucenicii au privit ţintă la Dânsul şi s-au bucurat în inimile lor. Patruzeci de zile au privit trupul Său cel slăvit şi inviat şi s-au bucurat în inimile lor!

O, fraţilor, să căutăm şi noi faţa cea luminoasă a Domnului, ca să putea simţi desfătarea cu care se îndulcesc îngerii lui Dumnezeu. Să dorim cu râvnă a vedea faţa Domnului! Dar cum ni se poate arăta ea?

Fiecare cuvânt al Lui ne arată o trăsătură a chipului Său. Fiecare dintre Apostolii Lui înfăţişează o trăsătură a feţei Sale. Fiecare faptă a Sa ne arată câte o însuşire a feţei Sale. Fiecare din sfinţi este o rază din strălucirea chipului Său.

Să cercetăm cu nesaţ faţa Domnului! Să adunăm rază după rază, până ni se va descoperi tot soarele. Să aşezăm acel soare în adâncul inimilor noastre, ca să poată lumina dinlăuntru curţile noastre cele trupeşti. Să răsădim viţa aceasta negrăit de dulce în inimile noastre, ca să putem gusta din băutura cea fără de moarte cu care se îndestulează îngerii.

O, Doamne, Purtătorule de lumină, străluceşte faţa Ta peste noi, robii Tăi. Amin!

Sf. Nicolae Velimirovici

Patericul ne învață

A zis un bătrân:

- Este nevoie ca cel care iubeşte pe Dumnezeu să facă parte lui Hristos în fiecare lucru al Său.

A zis fratele:

- Cum este acest cuvânt, părinte?

A zis bătrânul:

- Când îţi cade pâine curată, las-o pe aceea altuia şi mănâncă tu pe cea stricată, pentru Hristos. Dacă ai vin bun, amestecă în el puţin oţet şi bea-l pentru Hristos, Cel care a băut oţet. Când stai la masă, nu te sătura, ci lasă puţin, zicând: Iată şi partea lui Hristos. Dacă găseşti o pernă moale, las-o deoparte şi pune piatră, pentru Hristos. Dacă, dormind, te ia frigul, rabdă zicând: alţii nu dorm deloc. Dacă faci pentru tine fiertură, stric-o puţin la gust, zicând că alţii care sunt vrednici de pâine nu mănâncă, deci cu atât mai mult ar trebuie eu, nevrednicul, să mănânc praf şi cenuşă.

***În fiecare lucru al tău amestecă şi puţină suferinţă**, şi în a mânca, şi în a dormi, şi în a lucra. Şi cu smerenie să trăieşti aşa totdeauna, amintindu-ţi cum au trăit sfinţii, ca să vină ceasul şi să ne găsească pe noi în suferinţă şi strâmtorare şi aşa să aflăm dincolo uşurare.*